

Uredništvo:
Schillerjeva cesta št. 3,
na dvorišču, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri dopoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

NARODNI DNEVNIK

Upravništvo:
Schillerjeva cesta št. 3.
Naročnina znaša za avstro-
ogorske dežele:
celoletno . . . K 25.—
polletno . . . K 12.50
četrletno . . . K 6.80
mesečno . . . K 2.10
Za Nemčijo:
celoletno . . . K 28.—
za vse druge de-
žele i. Ameriko K 30.—
Naročnina se pošilja vnaprej.
Za oglese (inzerate) se
plačuje od čveterostopne
petit vrste po 12 h, za
večkratni natis primeren
popust.
Posamezna št. stane 10 h.

Štev. 171.

Telefonska številka 65.

Celje, v petek, dne 30. julija 1909.

Čekovni račun 48.817.

Leto I.

Die blonde Bestie.

Konec.

Bernhard je pisal svojo knjigo samo o poljskih mestih, ni pa pozabil dati vladi migljaje tudi glede poljskih kmetov in občin. Bismarckov nazor, pravi Bernhard, da zadostuje kupovati poljska veleposestva, da se pa poljskih kmetov in delavcev ni treba bati, je napačen. V poljskem narodu je bila od onega časa izvedena velika reorganizacija, vsled katere leži težišče poljske moči na Pruskem baš v organizaciji poljskih kmetov in delavcev, katera postaja od leta do leta mogočnejša. Kaj pomeni tu nemški veleposestnik? Nič. Navezan je na poljske delavce in delavci imajo veliko orožje — stranko, s katerim veleposestnika izstradajo. Nemška kolonizacijska politika sama postane lahko veleposestnikom neprijetna in nevarna, ker tvori kolonije nemških kmetov, na Poznanjskem pa velja še vedno stanovska ustava.

Zato Bernhard sicer povdarja potrebo vzdržati nemška veleposestva in še posebno takozvana „ostankarska posestva“ (Restgüter), za zelo potrebno pa smatra parcelacijo velikih latifundij na male kmetije. Previdni, energični, manjši nemški veleposestniki, ki svoja posestva osebno upravljajo, bodo postali oni živelj, ki bodo v poljskih krogih neobhodno potreben.

S temi sredstvi se razvije oster kontrast med obleženimi mesti in ostalimi „črnimi“ t. j. poljskimi mesti. Nemška mesta bodo procvitala, poljska propadala. In kar se tiče poljskih kmetov in občin, katerih ni mogoče pomenčiti ampak samo ukleniti, treba je zvito ukleniti s pomočjo s a m o u p r a v e. Poljaki ne smejo ostati država v državi, moramo je mariveč vsaj deloma pridobiti za sodelovanje v občinski samoupravi . . .

Ljudi, kateri izdelujejo bombe, zapirajo v ječe, ker so nevarni člove-

škemu življenju. Ljudi, kateri pišejo znanstvene navode, kako bi se dalo zatreti cele narode, kličejo na vseučilišče v Berlin; ta Ludvig Bernhard, čeprav še mlad človek, je bil poklican od zunaj na redno stolico za narodno gospodarstvo, ne da bi se bilo, kakor je običajno, prej vprašalo profesorski zbor. Pač samo zato, da bi kot duševni svetovalec pruske vlade in pruskega kralja vodil uničujoči boj proti Poljakom.

Od vseh evropskih narodov poraja jedini nemški narod iz svojega osrčja take bismarckovske pošasti. Ti ljudje zajemajo iz vseh pridobitev, da bi izmišljali umetna usmrčujoča orodja. Studenti, iz katerih pijejo prosveto, polja, na katerih raste redilno žito kulture, vzbujajo v njih voljo požrešnost, katere ne morejo drugače nasiti ko s tem, da požirajo druge narode. To so ljudje s krvi in železa. Temu Bernhardu ni — kakor vidimo po knjigi — nikdar prišlo na misel: ima li narod pravico ubijati drugega? Ima li človek pravico svetovati, kako bi se dalo zatreti človeško pleme? Kako pravico imam jaz pruski Nемеc, zasesti ono zemljo, katero Poljak že stoletja obdeluje in na njej živi?

In kaj naj rečem Vam, poljski bratje, ki živite v Avstriji in ki vsako leto toliko vzburi avstrijski parlament, da bi z Vami protestiral proti pruski volji požrešnosti? Vi greste v svoji slepoti in glasujete v avstrijskem parlamentu z Nemci, kateri soglašajo s svojimi brati na Pruskem in kateri imajo istotako voljo glad na avstrijske Slované.

Oni kratijo — in avstrijske vlade jim v tem pomagajo — avstrijskim Slovanom sredstva za izobrazbo, sredstva za pomnožitev narodne moči in gospodarskega blagostanja, kratijo in odrekajo jim vse, kar vsakemu narodu gre po naravnih in človeških zakonih, samo da bi ložje požrli čimveč teh narodov, dokler so neizobraženi in slabotni. V avstrijskem parlamentu stane Nемеc in Poljak zaveznika.

Stavimo vam pred oči tega Bernharda, da boste vedeli, kaj čaka tudi yas. Grehov imate na vesti že dovolj. Plemeniti, človeški Aleksander Herzen je nekoč napisal: „Beloruski kmet, brez čepice, od samega strahu, pomanjkanja in težkega dela že ves budalast, z rokami za pasom, stoji sredi polja in gleda nekako brezupno po strani na tla. Robota, v kateri je živel deset pokolenj, je stvorila takega pariyo; njegova lobanja se je zožala, njegova postava zmanjšala, njegov obraz že od otroških dni razrivajo brazde, ustna so krčevilo zakrivljena, besedi se je odvadil. Živalska vnanost in plašni izraz priča za koliko korakov se je vrnil nazaj od človeka k živali. Zaradi tega zločina, zaradi tega Belorusa so poljski gospodje zgubili svojo prostost; zaradi njega ni Bog sprejel nitin jih junaštva, niti mučeništva in trpljenja.“

Poljaki se niso do danes še poboljšali.

Dočim nemška veda že brusi nože, da bi kakor čredo ovac poklala poznanjske Poljake, gališki gospodje izdajajo za grizljaj kruha druge Slované nemški grabežljivosti in požrešnosti. Za ta zločin — — — nili Herzenova kletev dovolj? **Klin.**

Politična kronika.

o Revolucija na Španskem. Vojska proti Maroku je prebivalstvo po celem Španskem tako silno razburila, da se je narod spuntal ne samo v Barceloni in Kataloniji, ampak po celem kraljestvu. Vlada je proglasila po celi Španiji obsedno stanje, da bi na ta način lažje nđušila odpor. Položaj je silno nevaren, celo kralju zvesti sloji prebivalstva omahujejo ter prehajajo v revolucionarni tabor. Vlada neizmerno strogo cenzurira vsa brzojavna poročila, katera so namenjena v inozemstvo ter je mogoče dobiti vesti o tamošnjih dogodkih le po velikih ovinčkih. Tudi vojaštvo ni popolnoma za-

nesljivo; dogaja se, da celi bataljoni fraternizirajo z uporniki, kakor v Barceloni, drugod, kakor v Kataloniji, se upirajo streljati proti ustašem. V Melilli se je pa tudi že pripetilo, da je večji oddelek vojaštva odrekel častnikom pokorščino ter se mesto da bi marširal na bojišče proti Kabilom, vrnil v mesto, pustivši častnike same. Da bo de mera nezgod in splošne zmedeosti še večja, je izjavil vodja socialnih demokratov Iglesias, da stopi delavstvo v celem kraljestvu v splošni štrajk. V mnogih mestih se je stavka že začela; škoda, ki jo je že dosedaj industrija in trgovina utrpela, znaša neštete milijone. Barcelona je popolnoma v rokah upornikov. Pretrgane so z mestom vse železniške, brzojavne in telefonične zveze. Da bi vlača ne mogla odposlati vojaštva v uporno mesto, so vstaši odtrgali šine na železniških progah, tako, da se noben vlak ne more približati mestu.

V mestu samem vse delo počiva, mesto je brez luči, barikade so po vseh ulicah in segajo ponekod do prvega nadstropja, vojaštvo je brez moči in uporniki oblegajo jedno kasarno. Pet samostanov so zažgali in tudi jedna cerkev je baje zgorela. Vlada odpošlje predvsem dva vojaška kora proti Barceloni, da uduši upor; naročila je mirnemu meščanstvu naj ves dan ne gre iz hiše, dokler vojaštvo ne napravi zopet mir in red in odstrani barikade. Od drugod se poroča, da so uporniki z dinamitom razstrelili nekoliko železniških mostov na progi iz Barcelone v Port Bou. Položaj je po celem kraljestvu silno nevaren. Kralj se z rod bino vrne iz S. Sebastiana v Madrid. Zdi se, da dinastiji ne ostane druga opora kot armada in tudi ta ni, vsaj kar se moštva tiče povsod zanesljiva. Ako bodo ljudje, ki so na čelu državne aparata ostali hladnokrvni ter bodo naglo, brez razmišljenja in obotavljanja storili vse, da zaduše upor še lahko rešijo deželo pred splošnim uporom, sicer bo morda vse zgubljeno. Iz Afrike dohajajo tudi zelo žalostna

LISTEK.

Mladi kralj.

Pravljica. Spisal Oskar Wilde. — Iz angleščine prevel T. A. L. Dalje.

Komornik in državni dostojanstveniki so vstopili in se mu klanjali.

In paži so mu prinesli oblačila, z zlatom tkana in položili predenj krono in žezlo. In mladi kralj je pogledal, kar so mu prinesli: lepo je bilo videti. Lepše je bilo kot vse, kar je kdaj videl. Ali spomnil se je svojih sanj in rekel svojim velikašem: „Odnosite te stvari, nočem jih nositi.“

In začudili so se dvorniki in nekaj se jih je nasmejalo: zdelo se jim je, da se šali.

Ali govoril je še enkrat globokoresen in rekel: „Odnosite te stvari in skrijte jih pred menoj. Nočem jih no-

siti niti na dan svojega kronanja. Zakaj na statvah skrbi in z bledim rokami bede so tkali moje oblačilo. Kri je v rubinovem srcu in smrt v srcu bisera.“ In povedal jim je troje svojih sanj.

In ko so jih dvorniki slišali, spogledali so se, šepetali in rekli: „Resnično, znorel je! Kaj so pač sanje drugega kot sanje in prikazen več kot prikazen. Niso resnične stvari, ki bi se mogli ozirati nanje. Kaj nas pač briga življenje onih, ki tlačanijo za nas. Ali naj bi človek ne užival kruha, predno ni videl sejalca, niti vinca ne srkal, predno ni povprašal viničarja?“

In kancelar je govoril mlademu kralju in rekel: „Gospod, prosim te, pusti vse te mračne misli in obleci se v to lepo oblačilo in posadi si krono. na svojo glavo. Zakaj, kako naj bi ljudstvo vedelo, da si kralj, če ne nosiš kraljeve obleke?“

In mladi kralj se je ozrl nanj „Ali je res tako,“ je vprašal. „Ali me ne bodo spoznali kot svojega kralja, dokler ne nosim kraljeve obleke?“

„Ne bodo te spoznali, o gospod,“ je zaklical kancelar. —

„Menil sem, da je bil kedaj mož, ki je imel kraljevski pogled,“ je odgovoril mladi kralj, „vendar mogoče je tako, kakor govoriš. Ali teh oblačil le ne bom nosil, niti se dal kronati s to krono. Ne, prav kakor sem prišel v grad, tak hočem iz njega.“

In zapovedal jim je, naj ga zapuste, izvzemši paža, ki ga je imel za tovariša, dečka, ki je bil leto mlajši od njega. Pridržal si ga je v svojo postrežbo. In ko se je okopal v čisti vodi, je odprl veliko, porisano skrinjo, vzel iz nje usnjen jopič in sukno iz surove volne, ki jo je nosil, ko je še pasel po bregeh mršave koze pastirjeve. To je oblekel in vzel v roko pri-

prosto pastirsko palico.

In mali paž je poln začudenja na široko odprl svoje velike sinje oči in mu rekel smejljaje: „Gospod moj, pač vidim tvoje oblačilo in tvoje žezlo, ali kje je tvoja krona?“

In mladi kralj si je odtrgal vejico divjih rož, ki so se ovijale okoli altane, si jo zvil v obroček in pritisknil na glavo.

„To je moja krona,“ je odgovoril. In tako opravljen je stopil iz svojih sob v odprto dvorano, kjer so plemenitaši čakali nanj.

In plemenitaši so ga zasmehovali in nekateri so mu klicali: „Gospod, ljudstvo čaka kralja, ti mu pa pošiljaš beračala!“ Drugi pa so bili polni ogorčenja in so govorili: „V sramoto nam spravlja našo deželo, ni vreden, da je naš gospod.“

On pa ni odvrnil ničesar, ampak stopal je mimo njih in stopal navzdol

